

Arrest

nr. 155 306 van 26 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 10 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Oekraïense staatsburgerschap te bezitten en van Russische origine te zijn. U bent geboren in het dorp Juma (provincie Kirov in de toenmalige Sovjetunie) en woonde in het dorp Kirovskoye op de Krim (Oekraïne). U bent getrouwd met G. S. (...) (O.V. X).

Uw dochter A. S. (...) is reeds lange tijd in België. Zij verliet destijds de Krim op zoek naar een beter leven en kwam zo in België terecht. In 2001 ging u haar bezoeken en zette u haar zoon bij haar af die tot dan bij u en uw man op de Krim was blijven wonen. Ook in 2005 gaat u haar opzoeken in België, dit keer samen met uw man.

Terug thuis gaan uw man en u een aantal jaar later met pensioen. Aangezien jullie geen familie meer hebben op de Krim besluiten jullie om uw dochter in België te vervoegen en zich er te vestigen. Op deze

manier starten jullie in 2009 een procedure tot gezinshereniging in België. Hier krijgen jullie echter tweemaal een negatief antwoord op en is er tot op heden nog geen uitspraak over het beroep dat jullie advocaat daartegen indiende.

Ondertussen wordt de Krim, terwijl jullie in België verblijven, in maart-april 2014 geannexeerd door de Russische Federatie. Daarop beslissen u en uw man om op 27 juni 2014 een asielaanvraag in te dienen. U vreest dat er op de Krim ook een oorlog kan uitbreken zoals in het oosten van Oekraïne het geval is. U zegt ook dat jullie bij jullie dochter willen blijven omdat zij voor jullie kan zorgen en omdat jullie niemand meer hebben op de Krim.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer bij de Belgische asielinstanties: uw origineel Oekraïens internationaal paspoort, een kopie van uw intern Oekraïens paspoort, een kopie van uw geboorteakte en van die van uw dochter en kleinzoon, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de overlijdensakte van uw zoon, een kopie van een attest van gezinssamenstelling, een kopie van een attest van de dorpsadministratie, een kopie van een medisch attest, een kopie van een Belgisch onderwijsattest van uw dochter, het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken over Oekraïne, een artikel van OHCHR over Oekraïne en een rapport van UNHCR over Oekraïne.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet naar uw land van herkomst (en meer bepaald de Krim waar u vandaan komt) wil terugkeren omdat u er geen familie meer heeft, omdat uw man ziek is, omdat u bij uw dochter en kleinzoon in België wil blijven en omdat u vreest dat er op de Krim oorlog zal uitbreken zoals in het oosten van Oekraïne (CGVS p. 5, p. 6, p. 7, p. 8 & p. 9). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Aangaande uw staatsburgerschap dient te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat u als inwoner van de Krim, afgezien van het feit dat u door de Oekraïense autoriteiten nog steeds als Oekraïens staatsburger wordt beschouwd, volgens de Russische wetgeving van rechtswege als Russisch staatsburger beschouwd wordt, tenzij u binnen de deadline van 18 april 2014 het Russisch staatsburgerschap volgens de vereiste procedure hebt opgegeven, wat volgens uw verklaringen niet het geval blijkt (u was immers al uit de Krim vertrokken in 2008, lang voor de Russische annexatie in 2014, CGVS p. 5 & p. 6). Uw loutere verklaring dat u enkel het Oekraïens staatsburgerschap heeft, dat u nooit Russische identiteitsdocumenten heeft gehad en dat u de dubbele nationaliteit niet heeft en het feit dat u niet zou weten of u op de Krim al dan niet Russische identiteitsdocumenten kan aannemen (CGVS p. 2, p. 6, p. 7 & p. 9), kan dit niet wijzigen.

Bijgevolg dient voor uw vraag om internationale bescherming ten aanzien van beide landen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vastgesteld te worden. Dit is in casu echter niet het geval. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u tot uw vertrek uit de Krim in 2008 geen problemen ondervonden heeft (u verwijst wel naar de penibele situatie van de Tataren op de Krim tijdens het stalinisme en dat deze bevolkingsgroep u daarom, als etnisch Russische, als schuldige zag, maar u verklaart dat u daardoor zelf nooit persoonlijk in de problemen bent gekomen) en dat u nooit in aanvaring bent gekomen met de autoriteiten (zoals politie, gerecht of justitie) (CGVS p. 8).

Wat betreft de (andere) motieven die u inroept, meer bepaald uw wens om samen met uw dochter en kleinzoon in België te zijn omdat u op de Krim niemand anders meer heeft (CGVS p. 5, p. 6 & p. 7), dient te worden opgemerkt dat dergelijke elementen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Wat betreft dit argument in verband met familiehereniging dient u zich te wenden tot de geëigende procedure; dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 (uw dochter is reeds Belg geworden, CGVS p. 5).

Ook over uw verwijzing naar de medische situatie van uw man en uw vrees dat u ook gezondheidsproblemen zou kunnen krijgen in uw land van herkomst (CGVS p. 5, p. 7, p. 8), kan dezelfde opmerking gemaakt worden als hierboven. Deze door u ingeroepen medische redenen houden namelijk geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U dient zich voor de beoordeling van dergelijke medische elementen te richten tot de geëigende procedure; dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de beoordeling van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet (cfr. uw verklaringen op CGVS p. 6-7 waarbij u zegt te vrezen voor oorlog en geweld op de Krim tussen Oekraïne en de Russische Federatie), blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat sinds de gebeurtenissen van februari-maart 2014, waarbij pro-Russische separatisten met veel wapenvertoon, maar zonder veel effectieve gewapende strijd en slachtoffers, gaandeweg de controle over de Krim overnamen van de Oekraïense autoriteiten, een

periode die beëindigd werd met de de facto aanhechting van de Krim aan de Russische Federatie. Sindsdien is er op het grondgebied van de Krim geen sprake meer van schermutselingen of gevechten tussen Oekraïense en Russische of pro-Russische gewapende groeperingen en is er bijgevolg in het kader van dit dispuut geen sprake van (burger)slachtoffers. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge, doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, bijgevolg duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie op de Krim, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze wordt gekarakteriseerd als een uitzonderlijke situatie waarbij er voor burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er geen gegronde vrees of reëel risico in uw hoofde worden vastgesteld die u zou beletten terug te keren naar uw woonplaats op de Krim (i.c. Kirovskoye, CGVS p. 3 + documenten 11-12), de facto onder controle van Rusland, waarvan u ook het staatsburgerschap bezit.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan deze beslissing. Uw Oekraïens intern en internationaal paspoort, uw geboorteakte en die van uw dochter en kleinzoon, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw zoon, het Belgisch onderwijsattest van uw dochter, het attest van gezinssamenstelling en het attest van de dorpsadministratie bevatten immers louter informatie over uw identiteit en uw familieleden, over uw echtelijke situatie en gezinssamenstelling en over uw herkomst, wat hier evenwel niet betwist wordt. Het medisch attest vermeldt dat u een beroerte heeft gekregen: er kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u als gevolg hiervan zou ondervinden, doch dient er aangaande dit attest verwezen te worden naar de bovenstaande opmerking over de medische elementen die u inroept (zie boven). De overige documenten die u neerlegt (nl. het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken over Oekraïne, het artikel van OHCHR over Oekraïne en het rapport van UNHCR over Oekraïne) zijn enkel algemeen van aard en hebben geen betrekking op uw persoonlijke asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich betreffende de subsidiaire beschermingsstatus in een enig middel op de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift de weigering van de status van vluchteling ongemoeid laat en haar voormeld middel enkel gericht is op het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus wat zij *in fine* van haar verzoekschrift verzoekt te worden toegekend.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen of geen afdoende motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk

gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motivering van verwerende partij aangaande de door haar opgeworpen asielmotieven, in het bijzonder haar medische toestand, de ziekte van haar echtgenoot en het bij haar dochter en kleinzoon willen zijn in België ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

2.2.3.1. Verzoekende partij beperkt zich in haar verweer louter tot het aanvechten van de volgens haar door verwerende partij verkeerd beoordeelde veiligheidssituatie in de Krim en de hieraan voor haar gekoppelde gevolgen, derhalve tot de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij ten onrechte weigert de door haar bijgebrachte informatie, in het bijzonder het artikel van OHCHR over Oekraïne en het desbetreffend UNHCR-rapport van juli 2014 evenals het reisadvies van Buza van september 2014, in overweging te nemen op grond van de vaststelling dat dit enkel algemene informatie betreft en meent dat ook de algemene informatie moet worden onderzocht teneinde een correcte beoordeling te kunnen maken voor het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij zet haar stelling kracht bij door volgend citaat aan te halen uit een door haar als bijlage bij haar verzoekschrift gevoegd rapport van het UNHCR van januari 2015 onder de titel *“International Protection Considerations related to developments in Ukraine – Update II”*: *“Since the issuance of UNHCR’s previous position in July 2014, the situation in Ukraine has further deteriorated”* (p.1). Verder blijkt volgens verzoekende partij uit een ander citaat uit het zelfde rapport, *“It is reported that some 1,000 people have been killed since the ceasefire, and that the risk of further hostilities remains high”* (p. 2), dat in de Krim nog steeds, en dus na het staakt-het-vuren van medio 2014, gevechten aan de gang zijn. Verzoekende partij betoogt dat zij enkel de Oekraïense nationaliteit heeft en van rechtswege niet de Russische nationaliteit bezit nu zij geen “permanent” verblijf heeft op de Krim daar zij deze regio reeds in 2008 heeft verlaten. Hiertoe verwijst zij naar de volgende tekst uit voormeld UNHCR-rapport (p. 3-4): *“According to the law of the Russian Federation of 23 of March 2014 (...), Ukrainian citizens and stateless persons permanently residing in the Autonomous Republic of Crimea and the city of Sevastopol acquired the citizenship of the Russian Federation automatically. They were given until 18 April 2014 to opt out of Russian citizenship, if they wished, and choose to continue residing in Crimea as Ukrainian citizens with permanent residence.”*. Vermits de Krim op illegale wijze is geannexeerd door Rusland, wat betekent dat het herkomstland Oekraïne is, kan Oekraïne geen enkele bescherming bieden in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Ten slotte benadrukt verzoekende partij dat zij die zich verzetten tegen de *de facto* autoriteiten een permanent risico lopen en dat personen die hebben geweigerd het Russisch staatsburgerschap aan te nemen voortdurend worden gediscrimineerd.

2.2.3.2. Vooreerst kan door de Raad niet worden ingezien waarom verzoekende partij niet zou beantwoorden aan het door haar geciteerde *“permanently residing in the Autonomous Republic of Crimea”* nu zij tot 2008 *de facto* steeds in de Krim heeft verbleven, zij tijdelijk haar regio van herkomst heeft verlaten voor België en zij zelf bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 september 2014 aangeeft nog steeds gedomicilieerd te zijn in de Krim, stellende dat zij steeds een propiska in de Krim heeft gehad en deze nooit werd uitgeschreven daar ze dacht naar de Krim terug te keren (administratief dossier, stuk 7, p. 4). Verwerende partij kon dan ook op goede gronden besluiten dat verzoekende partij volgens de Russische wetgeving van rechtswege de Russische nationaliteit heeft verworven. De opmerking van verzoekende partij dat Oekraïne moet beschouwd worden als het land van herkomst en Oekraïne niet de bescherming kan bieden in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet is dan ook irrelevant daar verzoekende partij afkomstig is van de Krim, een regio die *de facto* behoort tot de Russische Federatie, en zij tevens in bezit is van de Russische nationaliteit. Aangaande de vaststelling door verwerende partij dat het artikel van OHCHR over Oekraïne en het desbetreffend UNHCR-rapport van juli 2014 evenals het reisadvies van Buza van september 2014 slechts algemene informatie bevatten wijst de Raad erop dat verwerende partij geen rekening dient te houden met een algemene omschrijving van de toestand waarin een land van herkomst verkeert, in het bijzonder met de staat van oorlog of met nog aanwezige gevechtshandelingen in een ander gebied van dit land, doch dat de regio van herkomst van verzoekende partij *in concreto* dient te worden onderzocht, wat verwerende partij wel degelijk heeft gedaan door specifiek te motiveren naar de toestand in de Krim en hiertoe te verwijzen naar bijzondere informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De Raad stelt vast dat voormelde citaten van verzoekende partij uit de pagina's 1 en 2 van het UNHCR-rapport en die volgens haar het nog steeds aanwezig zijn van gevechtshandelingen en een zeer onveilige situatie in de Krim zouden moeten aantonen, door verzoekende partij uit hun context zijn gerukt en dat uit de correcte lectuur van betreffende passages duidelijk blijkt dat de beschrijving van de nog onveilige

toestand enkel slaat op Oost-Oekraïne, in het bijzonder de regio van Donetsk en Luhansk. Verzoekende partij brengt dan ook geen enkel verweer of andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de toestand in de Krim, zoals omschreven door verwerende partij, niet correct zou zijn.

Waar verzoekende partij in haar verweer stelt dat zij die zich verzetten tegen de *de facto* autoriteiten een permanent risico lopen en dat personen die hebben geweigerd het Russisch staatsburgerschap aan te nemen voortdurend worden gediscrimineerd en derhalve overgaat naar de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partij een mogelijk verzet in haren hoofde tegen de Russische autoriteiten en de eventueel daaruit voortkomende problemen nooit als asielmotief heeft aangegeven en dit verzet hoegenaamd niet blijkt uit de door haar als asielfronden opgesomde voormelde bekommernissen, in het bijzonder haar medische toestand, de ziekte van haar echtgenoot en het bij haar dochter en kleinzoon willen zijn in België. Ook het argument betreffende zij die weigeren het Russisch staatsburgerschap aan te nemen snijdt geen hout daar verzoekende partij aan dit van rechtswege verleende staatsburgerschap niet heeft verzaakt.

Verwerende partij heeft dan ook op correcte wijze verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend.

2.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij in de Krim van rechtswege de Russische nationaliteit heeft en er geen sprake meer is van schermutselingen of gevechten tussen Oekraïense en Russische of pro-Russische gewapende groeperingen en er bijgevolg in het kader van dit dispuut evenmin nog sprake is van (burger)slachtoffers, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing met betrekking tot de beoordeling in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus – het enige onderdeel van de bestreden beslissing dat verzoekende partij aanvecht – geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.5. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 september 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT